

Autoritarismul Intim: Ideologia Abuzului

Lee Shevek

11 Ianuarie 2023

Cuprins

Ce este autoritarismul intim?	3
Autoritarismul intim în practică	4
Răspunsul anti-autoritar la abuzuri	5
Concluzie	6

De prea mult timp, comunitățile radicale și discursurile lor au tratat violența domestică și abuzul ca fiind exterioare considerațiilor legate de lupta revoluționară. Abuzul este văzut ca fiind pur și simplu o problemă interpersonală, izvorâtă dintr-o patologie individuală pe care trebuie să o abordăm prin corectarea anumitor comportamente și prin predarea unor abilități de comunicare mai bune. Instrumentele de intervenție alese se limitează frecvent la practici de justiție restaurativă sau transformativă, cu scopul final de a proteja și de a menține locul abuzatorului în comunitate, adesea cu prețul siguranței, participării și responsabilizării supraviețuitoarei. Există teama că înlăturarea abuzatorilor și provocarea lor ca adversari ai luptei revoluționare, mai degrabă decât ca membri răătăcitori ai acesteia, ne va slăbi în cele din urmă în mod colectiv, deoarece, la urma urmei, ei sunt încă tovarășii noștri.

Ceea ce nu reușim să vedem, în acest cadru, este că abuzul nu este o patologie individuală. Abuzul nu este o greșeală nefericită. Abuzul este forma pe care opresiunea sistematică o ia la nivel interpersonal. Este un agent al patriarhatului, al ableismului, al capitalismului și al supremației albilor. Este un autoritarism intim și trebuie să i se opună cu aceeași fermitate cu care ne străduim să contestăm autoritarismul la nivel structural. Până când nu vom face acest lucru, logica autoritarismului va continua să facă ravagii în cadrul mișcărilor noastre, îi va înstrăina pe cei mai vulnerabili dintre noi și ne va slăbi capacitatea de a lupta împotriva autoritarismului la o scară mai mare.

Ce este autoritarismul intim?

În termeni simpli: autoritarismul intim este logica autoritarismului - impunerea sau susținerea su-punerii față de autoritate în detrimentul autonomiei - aplicată la nivel interpersonal. Este credința că există anumite persoane din viața cuiva pe care este acceptabil (și adesea încurajat) să îi victimizezi pentru a obține putere și control asupra lor. În timp ce toți agresorii subscriu și acționează în cadrul valorilor autoritarismului intim, ei sunt mai puțin aberații ale sistemului comun de credințe, ci mai de-grabă persoane care duc până la capăt mesajele dominante despre dragoste, putere, relații, paternitate și familie - pe care mulți oameni, în diferite grade, le acceptă ca fiind adevărate - până la concluziile lor logice. Autoritarismul intim, ca ideologie, proliferază în întreaga noastră societate în același mod în care o fac și alte forme de autoritarism, chiar dacă nu toată lumea profită din valorile sale în același mod.

Despre dragostea romantică suntem învățați că vom primi un partener romantic care ne poate și *ar trebui* să ne satisfacă toate nevoile și fanteziile și că este acceptabil să facem tot ce este necesar pentru a găsi și a lega de noi acea persoană, astfel încât să poată servi drept împlinitor al tuturor dorințelor noastre. Suntem învățați că, în căutarea acelei persoane, este acceptabil să o urmărim, să o amenințăm, să o constrângem, să o manipulăm și să o hărțuim, atâta timp cât, cel puțin prin nume, acest lucru se face "din dragoste". Suntem învățați că gelozia și comportamentul posesiv sunt o expresie importantă a iubirii noastre. Suntem învățați că, atunci când persoanele apropiate nouă nu își îndeplinesc suficient de bine rolul de împlinitori de dorințe, suntem îndreptățiți să răspundem la eșecul lor perceput prin pedepse și manipulare până când se supun cerințelor noastre, spre satisfacția noastră. Suntem învățați să transformăm legăturile interpersonale în relații de proprietate privată și avem la dispoziție o multitudine de justificări gata făcute pentru a scuza orice număr de acte abuzive, atâta timp cât acestea sunt făcute în slujba menținerii "proprietății" noastre sub controlul nostru, fie că este vorba de un partener romantic, un copil, un părinte în vârstă sau chiar un prieten apropiat.

În virtutea apropierii noastre de cineva, a tipului de relație pe care o avem cu el, mulți dintre noi sunt învățați și ajungem să credem că ni se acordă un anumit tip de autoritate asupra lui, iar practicile sociale comune din cadrul comunităților noastre, precum și instituțiile statului, cum ar fi cea a căsătoriei și a familiei, afirmă această autoritate.

Autoritarismul intim în practică

Există mult mai mulți oameni care consideră justificate formele de autoritarism structural (ex: fascismul, neoliberalismul, capitalismul) decât cei care reușesc să folosească această ideologie pentru a-și consolida propria putere, iar același lucru este valabil și pentru autoritarismul intim. Nu toți cei care cred că autoritarismul intim este justificabil sfârșesc prin a deveni abuzatori, la fel cum nu toți cei care cred că folosirea răului pentru a obține și a menține puterea și controlul asupra unui angajat, chiriaș sau deținut este justificabilă sfârșesc prin a deveni șefi, proprietari sau polițiști. Mai degrabă, ideologia autoritarismului se răspândește în toate grupurile sociale în așa fel încât unii câștigă autoritate prin intermediul ei, alții rămân complici cu această autoritate în moduri care le consolidează puterea și statutul în diferite grade, iar alții devin victimele principale ale acestei puteri și își văd agenția constrânsă, redusă și cooptată de către cei care dețin puterea autorității. Acest lucru ne aduce la întrebarea importantă: cine se folosește de valorile autoritarismului intim pentru a deveni cu succes un abuzator și cum o face?

În rândul cercetătorilor din domeniul violenței domestice, există, de zeci de ani, dezbateri aprinse cu privire la faptul dacă abuzul este sau nu un fenomen de gen. Din punct de vedere statistic, sunt mult mai multe femei care au nevoie de sprijin pentru a fugi din situații de violență domestică decât bărbați. Cu toate acestea, studiile care măsoară utilizarea violenței interpersonale (emoțională și fizică) constată că persoanele de toate genurile tind să folosească violența împotriva partenerilor lor în proporții aproape identice. Abordarea tipică în rândul cercetătorilor în domeniul violenței domestice tinde să aterizeze pe o "parte" a problemei (abuzul este o problemă de gen vs. toate genurile sunt la fel de abuzive), cercetările mele și experiența mea ca supraviețuitor queer al abuzului m-au condus la o concluzie diferită.

Abuzul nu poate fi separat de sisteme. De fapt, este, în mare parte, creat și întărit de acestea. Abuzul, așa cum am explorat mai sus, este el însuși este un produs al ideologiei - autoritarismul intim - și este concluzia logică a multora dintre mesajele mainstream pe care le primim cu toții despre dragoste. Suntem cu toții învățați că un parteneriat intim este cheia succesului nostru și, de asemenea, reflectă acest succes. Suntem învățați că dragostea este posesivă și că, cu cât cineva este mai posesiv, cu atât te iubește mai mult. Suntem învățați că ne putem aștepta ca acolo să existe un "suflet pereche" făcut special pentru noi, care ne va satisface toate nevoile și ne va împlini toate dorințele. Relațiile romantice sunt descrise ca fiind locuri de împlinire a fanteziei, nu neapărat ca o conexiune reciprocă, respect sau libertate. Mai mult, aceste așteptări nu sunt predate într-un mod neutru din punct de vedere al genului. Suntem învățați că "locul" unei femei într-o relație este unul de supunere. Se așteaptă ca femeile să facă toată munca reproductivă a gospodăriei, să ofere sprijin emoțional și să satisfacă la cerere dorințele sexuale ale bărbaților și că orice altceva mai puțin nu este altceva decât un eșec al datoriei care ar trebui să fie întâmpinat cu o pedeapsă. Aceste idei nu sunt doar la nivel interpersonal, ci sunt impuse de structuri mai largi: după cum o demonstrează atacurile asupra drepturilor reproductive și marginalizarea femeilor la locul de muncă, care le forțează să devină dependente economic. Așteptările sociale impuse de comunitate/familie/prieteni, combinate cu condiții materiale care fac independența economică practic imposibilă, femeile intră în relații deja lipsite de putere.

Aceasta este doar o perspectivă a unui tablou mult mai larg. Femeile, în general, sunt mai predispuse decât bărbații să se confrunte cu capcana care caracterizează abuzul, dar și persoanele de culoare, tinerii, persoanele cu dizabilități, persoanele queer, persoanele trans și persoanele sărace. Acest lucru se datorează faptului că mesajul general pe care îl primim cu toții într-o societate caracterizată de ierarhie, dominație și autoritarism este cine este acceptabil să fie victimizat. A căror durere majoritatea oamenilor se simt confortabil să o ignore. Cine este vulnerabil și cum să folosești puterea asupra lor pentru a te împuțernici pe tine însuși. Acest lucru include cu siguranță femeile, dar nu numai femeile. Primim aceste mesaje din mai multe direcții, iar ele sunt puse în aplicare prin controlul coercitiv al statului care privilegiază anumite grupuri sociale în detrimentul altora, care permite și încurajează ca anumite persoane să fie dominate și controlate, astfel încât să se poată extrage valoare de la ele pentru a îmbogăți viața celor puternici.

Contrar credinței populare, abuzul nu se caracterizează prin acte individuale de violență, ci mai degrabă prin contextul mai multor instrumente diferite de control utilizate de către agresor. Dacă abuzatorii ar putea mobiliza doar acte individuale de violență, ar avea mult mai puțin succes în a-și ține victimele captive. Cu toate acestea, agresorii mobilizează o gamă vastă de instrumente în interiorul și în afara relației. Aceștia fac referire la ideologia dominantă a autoritarismului intim - în care au crescut și victimele lor înconjurată - pentru a-și justifica acțiunile. Aceștia se folosesc de sprijinul membrilor comunității, cum ar fi familia și prietenii, pentru a da gaslight, astfel încât să nu-și creadă propria experiență. Aceștia se bazează frecvent pe sisteme mai mari - cum ar fi cel al familiei care le acordă drepturi de proprietate privată asupra soțului/soției sau copiilor, controlul reproducerii, amenințările de a chema poliția sau controlul frontierelor, privilegiile economice, transfobia sistemică, rasismul, homofobia, abilitățile etc. pentru a-și face victimele să se teamă să le conteste și multe altele - pentru a le ajuta să își impună controlul acasă.

Cei mai de succes abuzatori sunt cei care pot profita de factorii interpersonal, ideologici, sistemici și comunitari pentru a obține controlul coercitiv. Cu cât cineva are mai mult acces la valorificarea acestor factori, cu atât mai ușor îi va fi să obțină și să mențină controlul coercitiv asupra unei alte persoane. Prin urmare, nu ar trebui să fie de mirare că persoanele care reușesc cel mai bine să facă acest lucru sunt cele care sunt cele mai împuternicite de status quo-ul autoritar, iar cele mai multe victime sunt, în mod similar, cele mai lipsite de putere de către sistem. Acest cadru ne poate ajuta să înțelegem acei abuzatori care nu sunt bărbați cis (nu trebuie să fii un bărbat cis pentru a fi un autoritarist intim sau pentru a folosi suficiente tipuri de putere pentru a prinde în capcană pe altcineva), fără a trebui să negăm realitatea că abuzul este caracterizat de putere și, prin urmare, că grupurile cel mai frecvent abuzate vor tinde să reflecte grupurile care sunt cel mai lipsite de putere în societatea autoritară.

Abuzul este extrem de contextual tocmai pentru că noi toți avem tipuri de putere și vulnerabilități extrem de diferite în cadrul sistemului, motiv pentru care modul în care se desfășoară abuzul poate arăta atât de diferit de la o relație la alta. Dar întotdeauna include utilizarea sistemelor opresive. Abuzul nu este independent de sistemele de opresiune, ci este o expresie intimă a acestor sisteme. Abuzatorii sunt agenți ai opresiunii, împuterniciți de utilitatea acesteia, și ar trebui să li se răspundă și să fie provocați în consecință.

Răspunsul anti-autoritar la abuzuri

Luând în considerare faptul că abuzul este autoritarism la scară interpersonală și că el însuși este susținut de structuri mai mari de autoritarism în același timp în care impune aceste structuri în viața intimă, putem înțelege acum că abuzul nu mai poate fi văzut ca ceva separat de lupta pentru eliberare. Abuzul este un alt front pe care trebuie să luptăm împotriva inamicului dominației și controlului, iar pentru a face acest lucru trebuie să înlăturăm logica autoritarismului intim oriunde o găsim, chiar (și mai ales) atunci când o găsim ascunsă în noi înșine și în tovarășii noștri.

Cred că trebuie să ne îndepărtăm de dependența noastră de justiția restaurativă/transformativă pentru a aborda abuzul și să ne îndreptăm spre un set similar de tactici care sunt folosite în activitatea antifascistă. În activitatea antifascistă, prioritatea noastră este distrugerea capacității fasciștilor de a face rău, nu reabilitarea lor. Fasciștii individuali sunt, desigur, bineveniți să aleagă să se schimbe radical (și există o mulțime de oameni care îi vor ajuta în acest sens), dar acesta nu poate fi obiectivul nostru central. Acest lucru se datorează faptului că realitatea este că majoritatea abuzatorilor (ca și fasciștii și toți autoritarii) nu sunt interesați să se schimbe, indiferent de câte apeluri emoționale faceți. Ei obțin (sau se așteaptă să obțină) ceva de pe urma faptului că sunt abuzatori (putere și control) și consideră că răul pe care îl fac este pe deplin justificat. În plus, avem limite distincte în ceea ce privește resursele noastre disponibile și nu are sens să ne uzăm atât de multă energie pentru a încerca, și rareori reușind, să salvăm sufletele oamenilor care în prezent săvârșesc cele mai multe acte de violență.

Prioritatea noastră în activitatea antifascistă și în activitatea împotriva abuzurilor este de a valorifica resursele și abilitățile pe care le avem la dispoziție pentru a pune capăt ciclurilor de rău și pentru a întrerupe/distruge capacitatea oamenilor de a pune în practică acest rău. Aceasta trebuie să fie centrată pe supraviețuitor. Trebuie să recunoască natura structurală și ideologică a abuzului ca autoritarism intim și trebuie să ne modelăm răspunsul ținând cont de această realitate, mai degrabă decât să tratăm abuzul ca pe o expresie nefericită a unei patologii individuale.

Concluzie

Atât agresorii, cât și statul lucrează pentru a crea o poveste a inevitabilității și acționează în baza aceleiași logici de bază a autoritarismului, chiar dacă domeniul lor de aplicare poate fi diferit. Victima abuzatorului sau a statului este constrânsă, voința sa este cooptată, orizontul său de alegere este limitat, iar valoarea este extrasă cu forța de la ea pentru a da putere autoritarilor. În cadrul sistemului nostru actual, acestea sunt făcute să se simtă ca și cum nu există nicio scăpare și că singura lor speranță constă în reformarea treptată a răpitorului lor. Ambele sunt sisteme de dominație și control, facilitate nu numai de acțiunile celor care dețin și exercită autoritatea (abuzatori, politicieni etc.), ci și de un sistem social mai larg de complicitate din partea oamenilor care, indiferent de valorile pe care pretind că le susțin, prețuiesc ordinea în detrimentul justiției.

Eliberarea de ambele, prin urmare, nu ne cere să apelăm la natura mai bună a autoritarilor și nici măcar la masele de oameni care acționează în complicitate cu violența lor, ci să deschidem posibilități de a construi autonomia supraviețuitorilor și să învățăm să avem încredere în puterea agenției lor. Aceasta cere, în mod similar cu munca antifascistă, să atacăm capacitatea autoritarilor de a-și organiza puterea.

Supraviețuitorii (fie că este vorba de abuzuri de stat sau interpersonale) nu pot găsi nici ușurare, nici libertate în lupta în cadrul limitelor pe care autoritatea ni le-a impus. Este nevoie de o evadare. O încredere în propriile noastre alegeri. O dorință de a construi ceva diferit în afara acelui sistem de control. O respingere a reformei simpliste care îi lasă pe mulți dintre noi să lăncezească sub controlul altora. Și, în cele din urmă, alungarea valorilor autoritare și distrugerea oricărui sistem social de dominație.

În ultimă instanță, scopul abuzatorilor și al statului este ca noi să ne limităm doar la reforma lor. Tot ceea ce se obține în cele din urmă (dacă se obține ceva) este o formă mai binevoitoare de putere și control, care ne refuză în continuare cu fermitate orice expresie reală a agenției. Nu avem nevoie de un autoritarism mai binevoitor. Avem nevoie să ne determinăm traiectoria propriilor noastre vieți. Să muncim și să ne îngrijim pentru că este ceva ce dorim să facem, un dar pe care vrem să îl oferim, o cale pe care suntem nerăbdători să o explorăm, în loc să fim forțați să extindem averea și puterea altcuiva.

Biblioteca Anarhistă

Lee Shevek
Autoritarismul Intim: Ideologia Abuzului
11 Ianuarie 2023

Preluat la data de 26 februarie 2023 de la butchanarchy

ro.theanarchistlibrary.org